Ч. 42. Четвер 23 лютого (8 марта) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злощенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю палати послів предложив міністер скарбу проект закона уповажняючий правительство до покритя спільних видатків. — Пос. Романчук поставив пильне внесене в справі подій в Нижневі і Лядскім, взиваюче правительство до розведеня строгого слідства, укараня виноватих і відшкодованя родин по погибших. — Пос. Брайтер поставив в тій самій справі пильне внесене, взиваюче також до розведеня слідства і як найострійшого укараня виноватих і зданя Палаті звіту о вислідах слідства в як найкоротшім часі. — Пос. Дашиньский поставив в тій самій справі пильне внесене, жадаюче вибору комісиї слідчої з 37 членів, котрій правительство дало би всякі поясненя та предложило оріґінальні звіти і донесло, в який спосіб покарано виноватих.

Управитель міністерства, шеф секциї Врба, у відповіди на інтерпеляцию пос. Меруновича в справі удержавненя Північної зелізниці покликав ся на оголошену в часописях угоду з Північною зелізницею, котру до 31 марта мають приняти загальні збори акционарів. По тім предложить правительство Палаті закон і сподіває ся, що до 30 червня с. р. справа тота буде парляментарно залагоджена.

Пос. Романчук мотивуючи своє пильне внесене, сказав: Русини не мають зовсім наміру спиняти робіт Палати, особливо же, що на порядку дневнім знаходить ся реформа виборча. Мимо того, що Русини від давна мають причину до невдоволеня з поступованя правительственних властий в Галичині, внесли они лиш дві інтерпеляциї, на котрі однак правительство мимо їх великої ваги доси не відповіло. Тепер же настали події, котрі змусили Русинів до того пильного внесеня: ходить о пролив крови руских селян.

Бесідник описує події в Нижневі і каже, що яко правительственний комісар робив службу молодий практикант Дуніковский, котрий поступав дуже нетактовно і арогантско і привіз з собою чоловіка зненавидженого людьми, секретаря ради повітової в Товмачи, Валевского, знаного в Галичині зі свого поступованя при виборах та з причини численних денунцияций на поважних горожан Русинів. На зборах в Нижневі, по звіті референта, зажадав голосу Валевский, однакож селяни не хотіли позволити єму говорити. З тої причини правительственний комісар розвязав віче. (Пос. Василько: Бо він противник реформи виборчої).

Пос. Романчук: Зібрані розійшли ся в найбільшім огірченю. В тійже хвили прибуло около 600 селян, членів Тов. охотничої сторожі пожарної з сусідного села Лядского з хоругвою товариства. Коли правительственний комісар побачив надходячих селян, казав відобрати їх хоругов, чому селяни спротивили ся. Жандармам не удало ся відобрати; тоді практикант Дуніковский сам кинув ся на селянина, що ніс хоругов (Голоси: Слухайте!) і почав з ним дерти ся, хотячи відобрати хоругов. Прийшло до бійки, в котрій практиканта очевидно перемогли і він сховав ся до уряду громадского. По тих сценах селяни розійшли ся. То діяло ся в Нижневі дня 26 лютого.

Дня 28. лютого прибули жандарми і войско до Лядского і взяли ся арештувати богато людий зовсім на сліпо. Жандарми прибули без відомости бучацкого староства, до котрого Лядске належить. Арештованих витягано в ночи з хат. Мимо того селяни не ставили опору, лиш якась селянка, щоби увільнити свого сина, перебила ся через ряд вояків, що окружали арештованих, і витягнула сина, внаслідок чого ряд очевидно розбив ся а арештовані дістали ся поза окружаюче їх войско і помішали ся з товпою селян. Комендант відділу войска, поручник Раде, казав тоді воякам станути в ряди і набивати карабіни. Селяни почувши то, стали втікати. Нараз поручник закомандував:

---

9)

Ледами і ночами.

(З анґлійского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Они промовили ще кілька слів в собою, аж ґенерал попросив єї вкінци, аби заспівала одну з анґлійских пісень, які він дуже любив. Она сейчас згодила ся на то і почала співати балляду про короля з Туле, між тим як діти уставили ся механічно по правій і по лівій стороні фортепяну. Мариянна мала милий і дуже ніжний голос і великий дар до музики. Она виобразувала з великою печаливостию даний їй природою талант і могла справді похвалити ся своєю штукою. Нині співала незвичайно хорошо і Стефанович був одушевлений.

— Славно, знаменито! — скрикував раз по раз — лише правдивий талант може на щось подібного здобути ся! Діти, не хотілиб ви так співати, як панна? Чи то не прекрасно?

Він сьміяв ся і плескав заєдно в руки, між тим як діти повтаряли єго слова, хоч їх лиця не зраджували ніякого одушевленя, а музика нічого для них не значила.

Говорено ще довший час про спів Мариянни, аж нагле появив ся старий полковник Бонцо і зробив розмові конець.

— Ви заняті, пане ґенерале? — спитав, задержуючись непорушно коло дверий.

Стефанович встав сейчас і приступив до него.

— Хочете зі мною говорити?

— Так, пане ґенерале.

— Чи суть які вісти?

— Дуже важні вісти, Николаю.

Мариянна, котра саме переглядала якусь книжку, поглянула скоро на бесідуючих. Голос, яким говорив полковник, очивидний намір не говорити з нею ні слова, були осторогою, яку піддало їй власне причуте. Она чула, як кров уступала з єї лиця, єї рука дрожала, внутрішний голос — голос єї зворушеної уяви — шептав їй: „Павло всьо їм сказав, то єсть та важна вість“. Лише велике напружене додало їй сили бути перед ґенералом і дітьми спокійною. Она все старала ся вмовити в себе, що єї побоюваня то лиш сонні привиди; але тепер, коли поглянула на лице старого Бонца, видалось їй, немов би рука жалібника дотикала єї плечий. Понуро, строго і твердо дивив ся на неї той зелізний чоловік питаючим поглядом, під котрим завмерли її слова на устах і она ціла задрожала зі страху.

— Прошу пані, підемо на гору?

— Прошу пані, я змучена.

Діти говорили то і Мариянна встала. Она обернула ся до офіцирів, аби їм поклонити ся, але они вже були вийшли з компати. Она не знала, що довгі хвилі минули, як она немов поражена сиділа мовчки. Серед страшної непевности не замітила поважного поклону, яким попращав єї володітель Кронштадту, але чула прошибаючий погляд старого Бонца все ще на собі, хоч полковника вже давно не було в компаті. Він переслідував єї, як їй видавало ся, з сальона до дитинної компати, підглядав єї в коридорі і то само чувство страху, яке мала перед тим і бажане укрити ся, заворушили ся в ній, коли она увійшла до свого мешканя, замкнула двері і безсильна та дрожача зі страху кинула ся на софу.

Була тепер майже десята година і вскорі мусіли в бараках міских озвати ся воякці труби. Мариянна часто їх чула, коли сама сиділа в компаті, і радо їх витала яко вісщунів, котрі від людий приходили до неї самітної. Нині питала сумніваючи ся, чи почує їх ще завтра. Глянула на море і думала, як би на случай потреби могла найти дорогу ратунку. Коли-б то було літо, то який-небудь анґлійский корабель взяв би єї на свій поклад і там була би вже безпечна, але тепер, коли в пристани плавали ледові криги і кораблі не могли пускати ся на море, яка була для неї надія? Могла бачити на подвірю під своїми вікнами полискуючі баґнети на карабінах вартових вояків. Глянула поза вали, але й там побачила скрізь малі громадки вояків, під котрих охороною стояли мури крiпости. Гріб не переховав би певнійше своєї жертви, як Кронштадт женщину, котра єго зрадила.

Була північ, коли она вкінци зачала роздягати ся. Поволи і незручно робили єї пальці свою службу і коли она здоймила вже одіне, страх так немилосердно заволодів єї нервами, що она не могла ні сидіти ні лежати, лише проходжуючи ся по компаті, наслухувала заєдно на кроки в коридорі і на голоси вартових в подвірю.

Пали! Вояки стрілили, трох людий впало трупом на місци а кількох ранено тажко або легко. Пос. Романчук каже, що команда „пали!" наступила без попередного упімнения і остереженя селян. Відтак заявляє, що застерігає собі по скінченю першого читаня реформи виборчої голос в цїли обговореня систематичного поступованя правительственних властий против Русинів, котрі якраз в справі реформи виборчої стануди но стороні правительства.

Пос. Романчук закінчив свою бесїду висказанєм надїї, що правительство не буде боронило поступованя войска і жандармериї, тим більше, що має протоколи зізнань віридостойних сьвідків, котрі було на місци, як посол Олесницкий і посол Брайтер. До палати звернув ся бесїдник з просьбою, щоби приняла однодушно єго пильне внесенє. (Оплески зі сторони Русинів).

Пос. Брайтер мотивуючи своє внесенє, висказав свій жаль, що саме перед першим читанєм предлоги о реформі виборчій мусить виступити з пильним внесенєм. Але до того змушують єго відносини в Галичинї, бо треба хоронити нарід від надужить і проливу крови. Від дня 28. падолиста м. р. настали в Галичинї зовсім окремі відносини. Польский і руский нарід повитали з одушевленєм заповідженє загального, рівного права голосованя і прийшло до многих імпонуючих манїфестаций за реформою виборчою. Рівночасно настав в Галичинї рід якоїсь контрреволюциї, розпочатої нинїшними володарями в краю при помочи старостів. Сказано, що Галичина не доросла до загального права виборчого і що в тім дїлї треба конче відокремити Галичину. На зборах обкидувано болотом мінїстрів і тих послів, що заявили ся за загальним правом виборчим а навіть з амбони представлювали реформу виборчу яко дїло сатани.

Серед таких обставин нарід дає ся легко підбурити і не можна дивувати ся, що приходить до стичок, котрі опісля сумно кінчать ся. Нещасна кров, яка полила ся в Галичинї, спаде на голови аранжерів і провокаторів галицкої контрреволюциї. Бесїдник описував відтак подрібно події в Нижневі і Лядскім: Шляхтич Вандалин Валевский, котрому селяни не позволили промавляти на зборах, визивав заєдно товпу. По зборах поїхав він до Товмача, щоби заалярмувати староство, що в Нижневі вибухла селяньска революция. Також і поступованє комісаря Дунїковского причинило ся до викликаня заворушеня. Мимо того селяни в числї кілька тисячів не зробили нїкому нїчого. Настали арештованя без пляну, не знали длячого і кого арештувати. Арештованих уставлено на сїножати, на котрій зібрали ся родини арештованих і громадки цікавих. Одна із селянок почала плакати і кинулась на сина та не хотїла з ним розлучити ся. Поручник Раде, котрий був з войском і не уміє анї по руски анї по польски поговорити з жандармами, казав стріляти. Згинуло трох людий на місци а 11 було по більшій части тяжко ранених. Поручник казав тодї войску в зад обернути ся і вийшов з ними із села. Характеристичне єсть, що приказ поручника видав ся навіть воякам незрозумілим, бо три зовсїм не вистрілили а один стрілив у воздух. Селяни ранені всї в плечі а то доказ, що до них стріляно, коли втікали. — Представивши справу, пос. Брайтер домагав ся висланя безсторонних урядників для розслїдженя фактів в Нижневі і Лядскім, щоби правительство виступило з цїлою рішучостию против виноватих та щоби здало звіт палатї.

Опісля промавляв ще пос. Дашиньский а по нїм мінїстер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт, котрий заявив, що представленє річи передбесїдниками, іменно послами Романчуком і Брайтером було односторонне.— Відтак промавляв пос. Абрагамович, котрий заявив іменем своєї партиї, що буде голосувати за внесенєм. Так само заявив і пос. Мойса, що буде підпирати пильні внесеня Романчука і Брайтера. Остаточно пильність внесень пп. Романчука і Брайтера ухвалено, а пильність внесеня п. Дашиньского відкинено. В мериторичній дискусиї заявив ґр. Войтіх Дїдушицкий, що Коло польске желає собі безсторонного слїдства в тій прикрій справі, єсть однак вповні переконане, що компетентні власти краєві осудять справу зовсїм безсторонно. В голосованю принято внесенє пос. Романчука з поправкою ґр. Дїдушицкого. Палата приступила відтак до дискусиї над законом о авскультантах, котрої однак не скінчено; дальша веде ся нинї.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Сербія а Австро-Угорщина. — Справа марокканьска в Альґесірас. — Події в Росиї.

Старший жупан з Комарна Кубінїй, котрий належить до найблизших приятелів президента мінїстрів бар. Февварі'го, заявив оногди в политичнім товаристві, що правительство не має наміру перед 1908 р. розписувати нових виборів.

Опір комітатів против розпоряджень правительства стає що раз більший. Так доносять, що збори комітату Шомодь ухвалили на оногдашнім засїданю мимо анулюючої постанови мінїстра справ внутрішних удержати в повній силї ухвалу опору і завізвали урядників, щоби они доти позіставали в урядї, доки від них не будуть жадати переведеня противзаконних розпоряджень.

Трудности, які настали межи Сербією а Австро-Угорщиною в справі заключеня провізориї торговельної, вже усунено. По конференциї сербского мінїстра господарства Драшковича (котрий приїхав був до Відня) з сербскими делеґатами зложили делеґати заяву в мінїстерстві справ заграничних, що Сербія не обстає при тім, щоби угоду о худобі втягнено також до провізориї, але сподїває ся, що австрийске правительство буде від часу до часу робити уступки для довозу худоби із незаражених сторін Сербії.

О переговорах в справі марокканьскій в Альґесірас доносять до Berl. Tagebl.: Найблизші днї принесуть мабуть порішенє, а то порішенє випаде по всїй імовірности в дусї порозуміня. Франция, як здає ся, готова до уступок, та й Нїмеччина не сказала ще свого послїдного слова. Росия дала до зрозуміня, що она зі взгляду на грошевий торг хотїла би дуже скорого порозуміня. То бажанє Росиї єсть зовсїм ясне і відповідно до того тут єго принято. Але якихсь предложень, як би можна прийти до якогось порозуміня, Росия не поставила. Також зовсїм неправда, мов би Росия покликала ся на свій союз з Францією. Що до Австриї, то она не аж в послїдних, але вже давнїйше предкладала своє посередництво. То само зробили давнїйше Іспанїя, Італїя і Америка. Нїмеччина не приняла нїякого з тих предложень не-

---

— Прийдуть за пять минут — за десять — повтаряла заєдно до себе. Почала укладати собі свою оборонну бесїду, яку хотїла виповісти тодї, коли вже ужиє всїх штук удаваня, на які приготовила ся.

Але відтак стала знов трохи спокійнїйша, коли подумала на любов Павла і потїшила ся гадкою, що він не дасть їй зробити кривди і найде вже якийсь викрут. Она не могла увірити, аби Господь навістив так страшно в тій хвили, коли зацвило для неї найвисше щастє житя. Але й ті гадки не цїлком єї успокоїли, бо все мусїла думати о карі, яка можливо могла упасти на єї голову. По довгім ходженю перейшла із свого сальонику до малої комнати, де стояло єї ліжко. Всьо довкола неї було спокійне і тихе, але мимо того дрож страху переходила по єї тїлї і годинами лежала не спляча в своїм ліжку і дивувала ся, що цїлий дім спав і нїхто не приходив, аби єї увязнити. Коли вікници почало свитати і над морем появила ся біла мрака, сон переміг єї і она побачила себе побіч брата, котрого так дуже любила. Она держала єго за шию і вела по огородах і луках своєї улюбленої Анґлії. На щастє не причувала бідна дївчина, що слїдуючу ніч проведе у вязници форту Александра.

VI.

Честь капітана Зазулича.

Павло Зазулич перейшов подвірє ґубернаторского дому і пійшов до міста. Як ми вже бачили, Марияння надїяла ся, що він знов верне, але він цїлком о тім не думав. Мов приголомшений вийшов від своєї судженої. Він ледве знав, куди іде і що взагалї має почати, голова єму кружляла і він заганяв ся сюди і туди, так що стоячий на вартї вояк перехрестив ся, коли капітан переходив попри него і подумав, що єго офіцир пяний. Але Павло цїлком не замітив вояка. Снїг, що на валах був білий і твердий, лежав тут на улици брудний і розбитий. Острий північний вітер обвівав молодого чоловіка і гнав єму в лице грудки снїгу, але він не гадав о тім, аби свою шапку лїпше засунути на чоло або запяти свій плащ. Ним заволоділо цїлком бажанє утечи з дому, з міста, видобути ся за всяку цїну з того страшного положеня, в якім опинив ся. Роздумував на всї способи, аж прийшла єму гадка, що смерть може єго від того увільнити. Він нагле задержав ся посеред дороги і задав собі питанє, які наслїдки могли би бути з єго смерти.

— То не спасло би єї — подумав, тодї стояла би она цїлком сама. Навіть коли би я мовчав, то скорше чи пізнїйше они все таки довідались би, в Росиї нїчо довго не укриє ся. Потреває може тиждень, місяць, але відтак певно довідають ся, а тодї...

Пійшов дальше неспокійний, не відповідаючи на поздоровленя стрічаючих єго вояків, глухий на музику по каварнях і слїпий на сьвітла, що мигали по замерзлім мори. Єго житє було досї вільне від поважних журб, єго обовязок вимагав безусловного і охочого послуху. Коли-б єму хто перед тижднем був сказав, що може прийти день, коли він вагував би ся той обовязок виповнити, то він був би такого бесїдника ударив в лице, а пізнїйше убив би єго в поєдинку. Але він любив дївчину так щиро і сердечно, як лиш честний чоловік може любити. Коли-б було дозволено, то він взяв би замість неї кару на себе і радо був би пожертвував свою свободу. Він представляв собі, як єї вирвуть з цивілїзованого сьвіта і як буде она проводити своє житє в страшних вязницях Сибіру. Пригадав собі на дорогу хвилю, коли она обіймила єго за шию своїми руками і просила єго о ласку, але що она взагалї мусїла просити о ласку, а ще до того від чоловіка, котрий так довго обожав єї, котрий нїколи не сьмів о тім думати, що колись осягне любов тої женщини, що підбила для себе всї серця в Кронштадтї — о тім подумати було для него гірко.

(Дальше буде).

прихильно, лиш застерегла собі в данім случаю вернути до того.

Перевіз російского войска з Манджуриї до Росиї стрічає великі трудности з браку льокомотив і ваґонів на сибірскій зелізници і відбуває ся длятого дуже поволи. Зелізниця знаходить ся тепер в дуже труднім положеню, бо ще її брак топлива, так, що звичайні поїзди особові, почтові і товарові треба було зовсім застановити. За то розпочав ся перевіз войска морем з Владивостока.

Часті напади на поліциянів в Ризі стали ся причиною, що тепер поліциянів стереже войско. Всюди на улицях, де стоїть поліциян, стоїть коло него ще й двох вояків з набитими на остро карабінами. Таке розпорядженє видав начальник залоги в місті і оно характеристичне для теперішної ситуациї.

До „Руси“ доносять з Очакова, що защитник поручника Шмідта по прочитаню вироку подав до протоколу що слідує: Прокуратор признав, що Шмідт підчас подій в Севастополи був ослаблений на умі та заявив, що не буде вносити кари смерти. Коли судиї вийшли на нараду, видалено всіх, навіть і защитника з льокалю судового, так що ніхто не міг контролювати, чи судиї в будинку судовім не сходили ся з прокуратором, котрий там мешкає. Прокуратор тому перечить. В Очакові зробив вирок потрясаюче враженє. Хотять подавати петицию, щоби Шмідта увільнити. Вирок має бути виконаний в Очаковскій кріпости, котрої залогу значно скріплено. Здаєсь, що Шмідт буде застріляний, бо не можна знайти ката, котрий би его повісив.

Н о в и н к и.

Львів, дня 7-го марта 1906.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Раві рускій з міских громад розписала Президия ц. к. Намістництва на день 5-го цьвітня сего року.

— **Дрібні вісти.** Є. В. Цісар надав радникови Намістництва і старості в Стрию, Августови Щуровскому, з нагоди перенесеня его на власну просьбу в стан супочинку, ордер зелізної корони III. кляси. — Намістництво подає до відомости, що викази ґрунтів, котрі мають бути вивлащені під будову льокальної зелізниці Львів-Підгайці в перемишляньскім повіті, разом з плянами будуть виложені в громадских урядах в Борщеві і в канцеляриях двірских обшарів: Волкові, Брикони, Плетеничах, Полюхові малім, Пнятині, Дунаєві і Білій, почавши від марта через два тиждні до перегляду для загалу.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля Jad Charuzim улиця Бернштайна). В четвер дня 8 с. м. „Батькова казка“, драма в 5 діях Карпенка-Карого. Виступ пані Заньковецкої. — В пятницю дня 9 с. м. „Катерина“ опера в 3 діях Н. Аркаса. — В суботу дня 10 с. м. „Учитель“, комедия в 2 діях Ів. Франка. — Ві второк дня 13 с. м. „Наталка Полтавка“, україньска оперета в 3 діях, Івана Котляревского. — В четвер дня 15 с. м. „Суета“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого. Виступ п. Заньковецкої. — В суботу дня 17 с. м. „Міщани“, сцени з житя в 3 діях М. Горкого. — В неділю дня 18 с. м. „Хазяїн“, комедия в 4 діях Карпенка-Карого. — Початок представлень о $7^1/_2$ годині вечер. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— **Загрожені копальні соли.** З Мармароского Сигота доносять, що в місцевости Акна слятина замічено, що земля небезпечно западає ся. Сільний закон „Кінга“, до котрого вже перед двома роками дістала ся була вода, тепер знов загрожений. Помпи не можуть нічого порадити, бо вода завсідн прибуває. Побоюють ся, що вода виповнить цілий закоп „Кінга“, а тоді дістане ся без сумніву і до закопу Франца, відділеного тонкою розмірно верствою соли. А вартість того закопу оцінюють на міліони.

— **Пропала без сліду** чотирнайцятьлітна Софія Загарляк, вийшовши ще перед 14 днями з дому своєї сестри, замешкалої на Вільчі ч. 126 у Львові. Загарляківна єсть білява, добре відживлена, середного росту, має сині очи: була одїта по міски.

— **Процес о підпали в Бориславі.** Як доносять вчерашні часописи, всїх обжалованих о бориславскі підпали, випущено на волю, бо прокуратор державний відкликав зголошену жалобу неважности.

— **Смерть в полуміни.** З Бялої доносять: В Камицях вибух сими днями в стодолї господаря Григ. Геса огонь, котрий переніс ся на сусїдні будинки Андрія Міклера і Григ. Берка і знищив їх цїлковито. В пожарі погибла 32-лїтна Ів. Міклерівна, котру по угашеню огня найдено цїлком спалену.

— **На кару смерти** через новішенє засудив сими днями трибунал судиїв присяжних в Тарнові селянку Мариянну Заторову за убитє свого мужа.

— **Несовістні аґенти еміґраційні** полишили на зелїзничім двірци в Інсбруцї дня 2 с. м. сорок пятьох македоньских виходцїв. Полїцийні власти удїлили їм поживи і займили ся висланєм їх до родинних осель.

— **Нещастна пригода.** З Відня доносять: На зелїзничім шляху між Ст. Пецен а Мариєцель завалила ся велика стїна скалиста, здіймаюча ся над шляхом. Чотирох робітників, занятих роботою на шляху, погибло на місци, тринайцятьох єсть тяжко ранених.

— **Арештованє рабівників.** З Бродів пишуть: До жидівки, що їхала з Дубна до Бродів, увійшло до вагона трех рабівників і з револьвером в руці зажадали від неї видання гроший. Налякана видала всї гроші, які мала при собі, т. е. 14.000 рублїв і без крейцаря приїхала до Бродів. Тут на улици пізнала тих злодіїв, що єї обрабували і на єї крик всїх трех арештовано. Гроші найдено в чоботї одного з напастників.

— **З перемиской епархії.** Канонїчну інституцию одержали оо.: Волод. Бачиньский на Хідновичі, Михайло Осїдач на Ветлипу, Діон. Домбровский на Крукеничі, Омелян Федевич на Улазів, Іван Худик на Жабє муроване, Виктор Кончило на Дністрик дуб. — Завідательства дістали оо.: Інок. Рудавский в Манастирц, Гр. Максимович в Височій, Мих. Дацько в Стібнї, Мих. Качмар в Биличи дол. — Сотрудництва дістали: Михайло Тесля (управ.) в Прилбичах, Іван Прийма (принятий з львівскої епархії) в Старяві, дек. мостиского. — Ромуальд Мосевич, прих. в Шмиткові, одержав крилошаньскі відзнаки.

Т е л е ґ р а м и.

Відень 7 марта. По відчитаню інтерпеляций і внесень на нинїшнім засїданю приступила палата послів до дальшої дискусиї над законом о авскультантах.

Будапешт 7 марта. Дневник урядовий оголошує іменованє судиї трибуналу адміністрацийного, Франца Ґеґедіша, міністром скарбу, фельдмаршал-поручника Войтіха Напа міністром гонведів, а Юлія Тоста міністром просьвіти.

Мадрид 7 марта. В місті Фраґа прийшло межи страйкуючими а полициєю до бійки; 3 страйкуючі убиті, кількох полициянів зранено.

Міньск 7 марта. Вирок смерти, виданий на виновницю замаху на ґубернатора, замінено на примусову роботу.

Тифліс 7 марта. (П. Аґ.). Сільске населенє округа Рачиньск піддало ся ґеп. Аліханови, висказало жаль з причини бунту та видало зброю і аґітаторів.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 6 марта Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 5·70 до 5·90; овес 6·50 до 6·70; ячмінь пашний 6·— до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 8·25 до 9·—; бобик 6·20 до 6·50; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 68·— до 78·—; тимотка 22·— до 27·—.

НАДІСЛАНЕ.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Виданє представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).